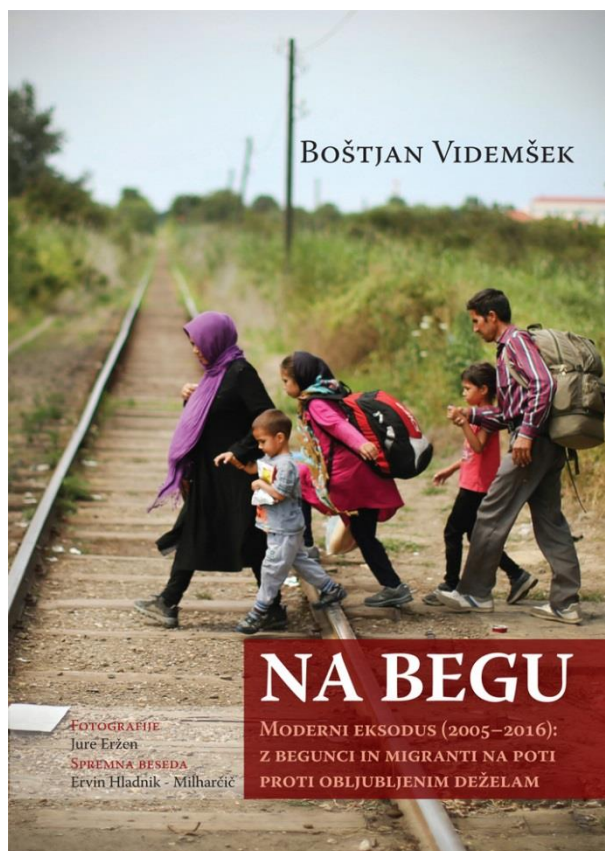

NA BEGU – Boštjan Videmšek

Moderni eksodus (2005–2016): z begunci in migranti na poti proti obljubljenim deželam

V knjigi Na Begu avtor predstavi intimne usode več sto beguncev, ki so bili zaradi vojn, obupa, revščine in zlorab v zadnjih letih prisiljeni zapustiti svoje domove.

Osrednji del knjige je namenjen sirskim beguncem, žrtvam najbolj krvavega konflikta našega časa. Tega Videmšek spremlja že vse od začetka. Bodisi s sirskih bojišč bodisi iz sosednjih držav (Libanon, Jordanija, Turčija), kamor je zbežala velika večina beguncev.

Knjiga temelji na izpovedih beguncev ter avtorjevih osebnih izkušnjah in refleksiji, nastajala pa je več let. V tem času je avtor po celotnem Bližnjem vzhodu, na »sredozemski begunski poti« (Lampedusa, Sicilija, Malta) in predvsem na 'balkanski begunski poti' (Turčija, Grčija, Makedonija, Srbija, Hrvaška, Madžarska, Slovenija, Avstrija) opravil več kot dva tisoč intervjujev z begunci iz številnih držav.

Na begu je tudi zgodba o tem, kako se (proti)vojni poročevalec po skoraj dveh desetletjih poročanja s praktično vseh svetovnih žarišč nenadoma znajde na domačem terenu, kjer se skupaj z množico beguncev, ki želijo Slovenijo le prečkati, sooči s ksenofobijo, rasizmom, koncem humanizma in razgradnjo svobodne družbe, ki jo simbolizira ograja na slovensko-hrvaški meji.

»Kamor koli pridem, mi vsi govorijo, naj grem k vragu. Ampak jaz od tam, iz pekla, prihajam,« je na nikogaršnjem ozemlju med Slovenijo in Avstrijo naslednje jutro tiho dejal otožni sedemindvajsetletni Obaida, bankir iz Damaska. Držal se je za mrzlo kovinsko ograjo. Njegove noge so klecale zaradi utrujenosti. Bil je bled in sključen. Sanjal je o postelji ne v postelji.'

»Povej, nas bo svet rešil?«, me je v eni izmed dveh mošej v obmejnem mestu, kamor me je odpeljala Naima, nagovorila na hladnih betonskih tleh ležeča nosečnica iz vasice Šort, ki je bila okoli pol ure vožnje oddaljena od Kobanija. Tudi ona je s štirimi otroki in možem nedavno prišla v Turčijo. Dva dni je morala pred bodečo žico – zelo podobno tisti, ki je leto dni kasneje zrasla na slovensko-hrvaški meji – čakati, da so jo, z velikim nosečniškim trebuhom, vendarle spustili čez mejo. Njen mož se je nemudoma vrnil v Sirijo in se pridružil kurdskim borcem v boju proti Islamski državi.